

STUDIE Z ČESKÉ MORFOLOGIE A SYNTAXE

VYBRANÉ STATI

JARMILA **PANEVOVÁ**

KAROLINUM

Studie z české morfologie a syntaxe

Vybrané stati

Jarmila Panevová

Recenzenti:

prof. PhDr. Petr Karlík, CSc.

Ing. Alexandr Rosen, Ph.D.

Vydala Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum

Praha 2020

Redakce Lenka Ščerbaničová

Grafická úprava Jan Šerých

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

První vydání

© Univerzita Karlova, 2019

© Jarmila Panevová, 2019

ISBN 978-80-246-4388-5

ISBN 978-80-246-4399-1 (online : pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

OBSAH

Předmluva --- 7

I. STUDIE Z MORFOLOGICKÉHO VÝZNAMOSLOVÍ --- 9

Relativní čas --- 10

Povaha stupňování adjektiv

(K „nesrovnávacímu“ užití stupňovaných forem) --- 15

Honorifika v češtině

(České vykání – teorie a korpusová data) --- 23

O rezultativnosti (zejména) v češtině --- 29

II. OBECNÉ OTÁZKY SYNTAXE --- 39

Vedlejší věty obsahové --- 40

Tzv. vedlejší věty místní a jejich významová stavba --- 52

Věty se všeobecným konatelem --- 60

Dvě poznámky k tzv. vágnosti --- 71

Ke vztahu kognitivního obsahu a jazykového významu --- 74

Kategorie pojmenovávací a usouvztažňovací

(Jak František Daneš rozvíjí Viléma Mathesia) --- 83

Koordinace versus determinace

(Forma nebo význam?) --- 88

Syntax Vladimíra Šmilauera včera a dnes --- 97

III. OTÁZKY VALENCE --- 103

Rozvití předmětová a příslovečná, doplňující a určující --- 104

Valence a její univerzální a specifické projevy --- 109

K valenci substantiv (s ohledem na jejich derivaci) --- 116

Všeobecné aktanty očima Pražského závislostního korpusu (PZK) --- 124

Sloveso: centrum věty; valence: centrální pojem syntaxe --- 130

Na co jsme pyšní a čemu zůstaneme věrni

(Poznámky k valenci několika českých adjektiv) --- 135

IV. OTÁZKY REFLEXIVITY, RECIPROCITY, KOREFERENCE A KONTROLY --- 147

Česká reciproční zájmena a slovesná valence --- **148**

Problémy reflexivního zájmena v češtině --- **156**

O jednom typu kauzativní konstrukce v češtině --- **163**

Znovu o reciprocitě --- **170**

Problémy se slovanským reflexivem --- **181**

České konstrukce tzv. slovanského akuzativu s infinitivem --- **191**

K marginálním infinitivním konstrukcím (zejména v češtině) --- **207**

Summary --- **218**

Literatura --- **221**

PŘEDMLUVA

K vydání tohoto svazku mě přivedla skutečnost, že příspěvky, které jsem v průběhu více než padesáti let svého působení v lingvistice napsala, jsou rozptýleny v mnoha různých časopisech a sbornících a že se jen zčásti odrazily v mých pracích syntetických (Panevová et al., 1971, Čas a modalita v češtině, Panevová, 1980, Formy a funkce ve stavbě věty, Panevová et al., 2014, Mluvnice současné češtiny 2, Skladba). Vybrala jsem tedy pro účel prezentace svého názorového vývoje a svých odborných zájmů 25 statí psaných v češtině a pozornost jsem soustředila na čtyři problémové okruhy (s názvy I. Studie z morfologického významosloví, II. Obecné otázky syntaxe, III. Otázky valence, IV. Otázky reflexivity, reciprocitu, koreference a kontroly); v rámci těchto oddílů jsou příspěvky řazeny chronologicky, někdy dochází k dílčímu překrývání v jejich náplni.

Jako první v rámci oddílu I jsem symbolicky zařadila stať Relativní čas, napsanou ve spoluautorství s Petrem Sgallem, který jako můj učitel podstatnou měrou přispěl k mému lingvistickému rozvoji. On je také autorem teoretického rámce pro závislostní a vícerovinný popis jazyka, Funkčního generativního popisu, na nějž zde otištěné příspěvky navazují a dále ho rozvíjejí. Oddíl II o obecných otázkách syntaxe je zakončen statí o přínosu Vladimíra Šmilauera, dalšího z mých významných učitelů, do novočeské syntaxe. Jeho práce rovněž patřily k mým východiskům a sloužily mi jako inspirace pro systémový popis jazykových jevů. Oddíl III obsahuje studie o valenci jakožto „novém paradigmatu“ v syntaxi. Valenci jsem věnovala hodně pozornosti, k ní se vztahovaly četné diskuse i polemiky týkající se např. kritérií pro určování sémantické obligatornosti a platnosti „dialogového testu“. K některým svým úvahám jsem se proto vracela a znovu je promýšlela. Do oddílu IV jsem zařadila témata, v nichž se kumulují problémy morfologické se syntaktickými (zejména s valencí). Jejich zvládnutí a konzistentní popis se podle mého názoru stává měřítkem úspěšnosti zvoleného teoretického rámce. Mám zde na mysli především otázky koreference a kontroly.

Kromě mírného zkrácení dvou příspěvků oproti tištěné verzi jsou stati ponechány v podobě, ve které vyšly tiskem, doplněny byly pouze citacemi, na něž bylo původně odkazováno jako „v tisku“. Původní zdroj, kde byl příspěvek publikován, je vždy uveden na jeho konci. Pokud v originálním textu byl požadován český anebo anglický

abstrakt, je ponechán i zde na původním místě. Také struktura a grafické členění statí zůstaly zachovány. Bibliografie je souhrnně uvedena na konci knihy. Rané příspěvky jsou podloženy materiálem z vlastní excerptce a introspekci. Korpusová éra přinesla dříve nevídané rozšíření datové základny pro ověřování hypotéz. Snažila jsem se korpusového materiálu maximálně využívat, ale s plným vědomím toho, že pro syntaktické jevy je holý (neanotovaný) korpus jen podkladem pro další minuciózní práci při výběru hledaného jevu. I pro korpusovou éru je tedy prioritní hypotéza a intelektuální způsoby jejího ověřování.

Pečlivý čtenář může najít v knize názorové odchylky odrážející posuny v některých mých závěrech, ke kterým jsem v průběhu desetiletí dospěla. Týkají se zejména odlišného chápání vztahu aktivní a pasivní konstrukce, zařazení rezultativu, přeformulování inventáře vidových jednotek, akcentace termínu valence proti původně užívanému termínu intence, náhrady původního termínu syntaktický gramatém termínem subfunktor.

Budu ráda, pokud kniha poslouží potenciálním čtenářům jako pohled na zajímavé oblasti morfologie a syntaxe současné češtiny, případně i jako podnět k dalšímu bádání v bohemistice. Nebudu ale zastírat, že i pro mne tato syntéza spojená s výběrem témat, která mne primárně zaujala, znamenala konfrontaci s vlastním vývojem v lingvistice se všemi jeho pozitivními i negativními stránkami. Jsem vděčná za to, že vznikla v kolegiálním a přátelském prostředí Ústavu formální a aplikované lingvistiky na MFF UK, které mi poskytlo také možnost inspirativní zpětné vazby. Děkuji také oběma recenzentům za to, že vydání knihy podpořili.

V Praze 20. března 2019

Jarmila Panevová

I.
STUDIE Z MORFOLOGICKÉHO
VÝZNAMOSLOVÍ

RELATIVNÍ ČAS

V českých mluvnicích i v pracích věnovaných kategorii slovesného času nacházíme v souvislosti s výkladem času základního (absolutního, primárního časového stupně, přímého užití časových forem) a času relativního (sekundárního, poměrného) formule tohoto typu:

- (A) „Prvotní stupně časové jsou přítomnost, minulost a budoucnost. Přítomné je to, co je současné s dobou mluvení, minulé, co časově předchází, budoucí, co časově následuje“ (Šmilauer, 1947a, s. 153). „Podle poměru k jistému ději hlavnímu (ne tedy k době mluvení) určujeme průvodní, vedlejší děje jako současné, předčasné nebo následné“ (Šmilauer, op. c., s. 154). „Základní čas určujeme podle doby projevu, ze stanoviska mluvčího: přítomný je ten děj, který trvá za projevu (je současný s projevem), budoucí ten, který nastane po projevu (je následný k projevu), a minulé ten, který se stal před projevem (je předčasný k projevu)“ (Trávníček, 1951, s. 1375). „O poměrný (relativní) čas jde tenkrát, máme-li na mysli časový poměr nějakého děje k ději jinému, časově základnímu“ (Trávníček, op. c., s. 1379). „... какое-либо из первичных времен (т. е. прошедшее, настоящее и будущее определяются по отношению к моменту речи, временная последовательность – преждевременность, одновременность и послевременность – по отношению к какому-нибудь из главных времен)“ (Křížková, 1962, s. 19).
- (B) „Ve vedlejších větách obsahových... Poměrný čas se v těchto větách určuje se zřetěním k ději ve větě hlavní nebo řídící“ (Trávníček, op. c., s. 1379). „Ve vedlejších větách doplňovacích. V nich se přihlíží valnou většinou k času základnímu, nikoli poměrnému“ (Trávníček, op. c., s. 1384). „Věty obsahové by pak byly druhem vět..., v nichž se užívá časů podle tzv. souslednosti časů“ (Svoboda, 1968, s. 147). „... изъяснительные предложения являются единственным случаем так называемого *consecutio temporum* в русском языке ... остальные типы сложных структур, предложения сложносочиненные и сложноподчиненные, в отличие от сложных предложений с придаточным изъяснительным,

характеризуются тем, что временные значения их компонентов определяются по отношению к моменту речи всегда с точки зрения говорящего..." (Křížková, op. c., s. 21).

- (C) V češtině „... se současnost bez zřetele k prvotnímu stupni vyjadřuje praesentem ..., předčasnost perfektem ..., následnost futurem“ (Šmilauer, op. c., s. 159). „Výrazové prostředky poměrného času se z největší části shodují s výrazovými prostředky času základního, neboť současnost se vyjadřuje tak jako přítomnost, předčasnost jako minulost a následnost jako budoucnost“ (Trávníček, op. c., s. 1378n.).

Nacházíme tu tedy jistou odpověď na otázky:

- (A) co to je základní a relativní čas (vymezení těchto pojmů apod.),
 (B) kde se v češtině vyjadřuje ten který časový stupeň (kdy základní, kdy relativní),
 (C) jakými prostředky se vyjadřují (zejm. čas relativní).

Ukážeme dále, že s uvedenými odpověďmi nemůžeme plně souhlasit a že formulace (A) a (B) jsou v určitém rozporu.

Pokud jde o formulace (C), lze jen dodat, že nám jde o zjištění funkce slovesného času v tom kterém případě, nikoli o způsoby vyjádření vztahu současnosti, předčasnosti, následnosti vůbec.¹ Odhlédneme-li od výjimek typu *Viděl, jak si děti hrály*,² můžeme s formulacemi typu (C) souhlasit. Bereme ovšem v úvahu pouze závislé predikace vyjádřené explicitní predikací (vedlejší větou), nikoli přechodníkové vazby nebo nominální konstrukce (tam může být vztah relativního času vyjádřen jinak než kategorií času).

Pokud jde o formulace (B), nejsou dostatečné pro všechna souvětí v češtině, a to i za předpokladu, že rozdělení vedlejších vět na obsahové a doplňovací bude jasné a explicitně určeno. Ukázali jsme jinde podrobněji,³ že pro jistý typ souvětí se složitější stavbou, než je věta hlavní a vedlejší, tj. s větami s více stupni syntaktické závislosti, neplatí obecně, že ve větách obsahových je vyjádřen relativní čas a ve větách doplňovacích čas základní.

Význam časové formy chápeme jako vztah okamžiku děje (E) k jistému referenčnímu bodu (R),⁴ jehož umístění souvisí se syntaktickým postavením slovesa ve stavbě

1 K tomu srov. např. Panevová – Benešová – Sgall (1971, kapitola 2). Naše pojetí se liší od pojetí Geradova (1940), který soudí, že současnost, předčasnost a následnost i ve větách obsahových je určována kontextem a není samostatným významem slovesného tvaru.

2 Zde lze ovšem uvažovat o tom, zda a) jde ještě o větu obsahovou, b) v případě, že je to věta obsahová, zda je v ní výjimečně vyjádřen základní čas, nebo zda v těchto výjimečných případech se současnost s minulostí vyjadřuje též préteritem (u vidu nedokonavého). Stranou necháme též výjimky typu časových vět se spojkou *dokud ne*, kde v některých případech bývá času použito relativně (podrobněji viz Panevová – Benešová – Sgall (1971)).

3 Srov. Hajičová – Panevová – Sgall (1970, 1971), kde je obsažena i řada příkladů a vysvětlení zdánlivých protipříkladů.

4 Užíváme tu pojmy zavedené Reichenbachem (1947, §51): *point of event* (E) – okamžik děje, *point of speech* (S) – okamžik promluvy, *point of reference* (R) – referenční bod. Každý z těchto okamžiků odpovídá ovšem výskytu slovesa ve výpovědní události, zatímco pro větu (klauzi) je – jako význam slovesného času – charakteristický jen určitý vztah mezi dvěma z nich, který je konstantní, společný všem výpovědním událostem téže věty.

souvětí. Vztah *E* k *R* může být vztahem současnosti, předčasnosti nebo následnosti. V případě, že referenční bod je (v jistém smyslu, který upřesníme dále) totožný s okamžikem promluvy (*S*), jde o tzv. čas základní, tedy o přítomnost, minulost, budoucnost.

Referenčním bodem vedlejší věty (klauze) přímo nebo nepřímou podřazené větě obsahové však není okamžik promluvy, nýbrž okamžik „jiného děje“, který obecně není nutně shodný ani s dějem její věty řídící, ani s dějem věty hlavní; taková doplňovací věta nevyjadřuje tedy čas základní, nýbrž relativní. Přihlédneme-li k tomu, že takových stupňů závislosti mezi větami v souvětí může být víc, dojdeme k nutnosti určit tento referenční bod na základě následujícího **rekurzivního principu**:

- (x) referenčním bodem přísudkového slovesa **hlavní** věty je okamžik **promluvy**;
- (xx) referenčním bodem přísudkového slovesa závislé věty **obsahové** je okamžik **děje** přísudkového slovesa její věty **řídící**;
- (xxx) referenčním bodem přísudkového slovesa **jiné** závislé věty je **referenční** bod přísudkového slovesa její věty řídící.

Platnost tohoto principu (srov. op. c. v pozn. 3, pokud jde o jeho podrobnou charakteristiku a formální zpracování) lze ověřit na příkladech jako:

Na jaře mi řekl, že se odpoledne setká s přítelem, který si následující den pronajme naši chatu.

Před čtrnácti dny mi řekl, že se druhý den setká s přítelem, který si napřesrok koupí naši chatu.

Napsala, že mi přiveze zajímavý dárek, který koupí přímo od výrobce.

Napsala, že mi přiveze zajímavý dárek, který koupila přímo od výrobce.

Z uvedeného principu plyne zároveň, že obecně neplatí konstatování o relativním čase v obsahových větách a o základním čase v ostatních větách, a lze si v souvislosti s ním položit znovu otázku, jak vést hranici mezi definováním toho, co chceme nazývat základním časem a co relativním časem.

Z formulací (A) by plynulo, že o základní čas jde všude tam, kde časová forma přísudkového slovesa vyjadřuje vztah k okamžiku promluvy (*S*). Pak ovšem by čas ve vedlejších větách (a), (b), (c) níže bylo třeba hodnotit jako čas základní, přestože jde o vedlejší věty obsahové. (Proto jsme upozorňovali, že mezi formulacemi (A) a (B) je rozpor.) Avšak také ve větách (d) a (e) by na základě takto vymezeného pojetí základního času šlo o čas základní, kdežto ve větách (f) a (g) by šlo o čas relativní. Je zřejmé, že takto vedená hranice mezi základním a relativním časem je sotva uspokojivá.

- (a) Říká, že čte tu knihu s velkým zájmem.
- (b) Říká, že četl tu knihu s velkým zájmem.
- (c) Říká, že bude číst tu knihu s velkým zájmem.
- (d) Řekl, že četl tu knihu s velkým zájmem.
- (e) Řekne, že bude číst tu knihu s velkým zájmem.
- (f) Řekl, že čte tu knihu s velkým zájmem.
- (g) Řekne, že čte tu knihu s velkým zájmem.

Složitě postavení případů (a)–(e) se jeví ve formulacích Trávníčkových (op. c., s. 1379n.), který mluví o poměrném času ve větách obsahových, ale případy, které mohou nastat, dělí podle toho, zda jde o „shodu se základním časem“, nebo ne.⁵

V případech (a)–(c) někteří lingvisté mluví o základním, jiní o relativním čase,⁶ zatímco v (d) a (e) se už mluví spíše o relativním čase, přestože důsledně chápání formulací (A) by nás v jistém smyslu nutilo vidět základní čas i zde: vedlo by to k poměrně komplikované formulaci (protože souvětí může obsahovat více postupně na sobě závislých vět; k tomu se ještě vrátíme).

U případů (f), (g) se užití časových forem obecně chápe jako relativní. Pokud jde o případy (h), (ch), nelze už o čase základním vůbec uvažovat.

(h) *Potom řekne, že četl velmi zajímavou knihu.*

(ch) *Řekl, že bude číst velmi zajímavou knihu.*

K příčinám ne vždy ujasněných rozdílů v chápání rozsahu pojmu relativní čas zřejmě patří nejasnost formulací (A). Můžeme tyto formulace chápat tak, že podle nich jde o čas základní tam, kde vztah k S je přímo dán časovou formou slovesa (tedy kde přítomný tvar má význam přítomnosti, futurum – budoucnosti a préteritum – minulosti). Při tomto chápání by se zdálo, že příklady (a)–(e) patří ještě k času základnímu, kdežto příklady (f)–(ch) obsahují v závislé větě čas relativní. Snadno ovšem nahlédneme, že v příkladech typu (d), (e) nelze tvrdit, že tvary *četl*, *bude číst* tu mají význam minulosti a budoucnosti; mají zřejmě význam užší, neboť příklad (d) lze obměnit třeba na (d'), ale nikoli na (d''):

(d') *Včera řekl, že minulý týden četl tu knihu.*

(d'') *Před týdnem řekl, že včera četl tu knihu.*

Zřejmě tedy musíme rozlišovat mezi významem minulosti (základním časem) a předčasností před minulostí (relativním časem); podobně ovšem to platí o příkladech jako (e), tedy o následnosti po budoucnosti, tzn. že příklady (d), (e) bude vhodnější řadit k typům (f)–(ch), k času relativnímu. Je pak přinejmenším sporné, zda nemáme i předčasnost, následnost a současnost s přítomností chápat jako čas relativní. Rozhodující argumenty pro to přineseme dále.

5 Podle našeho názoru neprávem sem řadí tzv. „minulou předčasnost k budoucnosti“ – *Dovím se, zda se vrátí*l; „přítomnou předčasnost k budoucnosti“ – *Dovím se, co se děje*; „následnou budoucnost k minulosti“ – *Vyprávěl, jak to udělá*. Není jasné, z čeho autor v těchto vedlejších větách usuzuje na jejich (po řadě) minulost, přítomnost a budoucnost z hlediska okamžiku promluvy. Jsme přesvědčeni, že tyto příklady se už liší od našich typů (a)–(e), kde lze – v Trávníčkově terminologii – hledat „shodu se základním časem“, a že patří k našim typům (po řadě) (h), (g), (ch).

6 Srov. např. Bondarko – Bulanin (1967, s. 110n.), kde se použití časových forem dělí do skupin: (1) absolutní užití časů, (2) absolutní užití s doplňující relativní orientací (formy je užito ve vztahu k okamžiku promluvy, ale vztah k řídicímu ději se vyrozumívá), (3) smíšení absolutní a relativní orientace (gramatický význam slovesné formy je zároveň absolutní a relativní), (4) relativní užití s doplňující absolutní orientací, (5) relativní užití.

Formulace (A) můžeme však chápat i širě, totiž tak, že o čas základní jde všude tam, kde na základě časových forem lze vztah k *S* zjistit, tedy i u příkladů (f), (g); bere-li v úvahu *prézens* historický a typ *Zítřa odjíždím*, je ovšem možné jen toto širší chápání. To by znamenalo, že typy (a)–(g) máme považovat za příklady času základního a jen (h), (ch) za příklady času relativního. To však jistě žádná z formulací skupiny (A) za cíl neměla; je snad nesporné, že v (f) jde o současnost s minulostí, v (g) o současnost s budoucností, tedy o čas relativní.

Rozhodujícím argumentem podle našeho názoru je to, že příklady obvykle uváděné (i naše) jsou příliš jednoduché. Navozují dojem, že vztah k *S* je možno vyvodit z času závislého a řídícího slovesa. Stačí však doplnit souvětí o novou řídící větu, abychom viděli, že nestačí znát časy dvou sloves, nýbrž celé jejich řady, bez určitého omezení:

- (a') *Věděli jsme, že říká, že čte tu knihu...*
- (b') *Budeme vědět, že říká, že četl tu knihu...*
- (g') *Věděli jsme, že řekne, že čte tu knihu...*

Tato nutnost zjišťovat časovou platnost nadřazených sloves pro rozlišení základního a relativního času závislého slovesa by vznikala ve všech případech, kdybychom v příkladech (a)–(g) viděli základní čas. Je tedy vhodnější přijmout zcela přirozené pojmy jako *současnost s přítomností* (viz výše) a vidět relativní čas ve všech uvedených příkladech (a)–(ch).

Můžeme tedy formulace (A) upřesnit tak, že významem slovesných časů v různých větách může být buďto a) vztah k *S*, nebo b) vztah k okamžiku jiného děje; protože však množiny přísudkových sloves (jejich výskytů) a) a b) nejsou disjunktní (onen okamžik děje totiž může být shodný s *S*), je třeba věnovat zvláštní pozornost právě těmto případům náležejícím průniku obou množin. Tradiční formulace bodu (A) přiřazují (ne ovšem jasně) tento průnik k času základnímu, naše vývody vedou naopak k jeho přiřazení k času relativnímu. Definujeme tedy základní čas jako čas, jehož významem je přímý vztah okamžiku děje k *S*; tam, kde je tento vztah zprostředkován okamžikem jiného děje, jde už o čas relativní.

Formulace (B) by pak zněla tak, že o relativní čas jde u všech sloves ve větách obsahových (tedy včetně klauzí na nich přímo nebo nepřímo závislých), ostatní slovesa mají čas základní.

Domníváme se, že právě formulace rekurzivního principu o referenčním bodu a pojmy, které jsme v souvislosti s tím definovali (srov. op. c. v pozn. 3), nám umožňují přesněji doložit závěry, které jsme se právě s využitím názorných příkladů a jejich intuitivního výkladu pokusili vysvětlit. S pomocí rekurzivního principu můžeme: a) jasně a jednoznačně explicitně zachytit, kdy je ve větách s relativním časem časový vztah děje přísudkového slovesa k okamžiku promluvy vyvoditelný ze syntaktické stavby souvětí a časových významů jeho sloves, b) jasněji formulovat, co budeme nazývat časem základním a co relativním, a účelně položit hranici mezi nimi.

Ve spoluautorství s P. Sgallem, *Slovo a slovesnost* 32, 1971, s. 140–148 (zkráceno o formální pravidla).

POVAHA STUPŇOVÁNÍ ADJEKTIV (K „NESROVNÁVACÍMU“ UŽITÍ STUPŇOVANÝCH FOREM)*

1. V roce 1948 I. Poldauf (1948) konstatoval, jak málo pozornosti bylo v bohemistice věnováno stupňování adjektiv. Od této jeho průkopnické studie se situace nijak podstatně nezměnila. Ani v základních mluvnicích a příručkách není jednota v tom, kam stupňování zařadit. Zatímco u Havránska – Jedličky (1960, s. 163) a v Mluvnici češtiny 2 (Komárek ad. (ed.), 1986, s. 79) se komparativ a superlativ pokládají za tvary slov a řadí se tedy do morfologie, Šmilauer (1972, s. 101) a Příruční mluvnice češtiny (Karlík ad. (ed.), 1995, s. 85) je zařazují do slovtvorby. Obojí řazení má své dobré důvody a zároveň i jisté nevýhody. Pro zařazení **do morfologie** (řešení A) svědčí podle našeho názoru argumenty (a)–(d):

- (a) shoda lexikálního významu
- (b) produktivnost
- (c) ekonomie slovníku
- (d) valenční rámec adjektiva v pozitivu zůstává zachován

Ve prospěch řazení stupňování **do tvoření slov** (řešení B) mluví argumenty (e)–(g):

- (e) afixálnost
- (f) přistupuje valence komparativu (*než*) a superlativu (*z*)
- (g) stupňují se i „nesklonná“ adverbia

V rámci řešení B lze pokládat stupňování za blízké Dokulilovým (1962) „modifikačním“ kategoriím: Modifikace ponechává lexikální jednotce vždy stejný význam a zachovává slovní druh (deminutiva, přechylování), sem lze řadit i komparaci. Tento derivační typ je formálně dobře zvládnutelný a implementačně není obtížný (srov. k tomu Klímová a Panevová, 2000). Nicméně hledisko ekonomie (slovníku) nás vede

* Tato studie vznikla za podpory projektů GA UK 325/200 a GA ČR 405/03/0377. Moje poděkování patří též účastníkům sympozia „Jazyk – kultura – společnost“, kteří se zúčastnili diskuse k mému příspěvku, zejména K. Buzáskyové a M. Nábělkové.